

Lo mestier de fichoiraire... es un triste mestier

La revista *Gai Saber* autreja totjorn ai meteis autors de plaças subredimensionadas... Ansin Joan Penent i a taula duberta, per estaloïrar son ernha amb una constància obsessional que ne ven mai que sadolanta. Lo darrier numèro 560/561 es encara e totjorn romplit dei penentismes costumiers. Es a dire lo juec de massacre : escomenja lo monde a repeticion, a mieg mot ò a mots plens, grafinha, denòncia de complòts linguistics supausats e se plaça a la cima d'una montanha que bastís tot solet a sa pròpria glòria. Que trabalha pas premier « *per la glòria dau terraire* » ni per porgir de claus « *per téner la lenga que dei cadenas nos desliura* », tot au còntre : vòu paréisser lo que sap tot, melhor que totei, lo que « *règle definitivament* » (? !), fins a cambiar d'autoritat una ortografia etimologica fixada despuèi de lustres, en ignorant superbament l'assimilacion consonantica e « netejant » donc lei consonas « de tròp », e pièger que tot en prestant ais autrei... lo contrari de çò qu'escriguèron, per lei poder fichoïrar ambe delectacion. Molinets de braç, flamberja au vent... a la Dòn Quichòt.

Tot aquò a còps de sic, resic, reresic, e encara mai de rere- en rengueta, que pretend citar « *de paraulas que tuan* » : es lo títol de sa cronica lònca e mai longassa. Curiosament, quora liègi sei citacions anatemizadas per sei suenhs, i vesi pas (perdon, non i vesi... que l'eradicacion de « pas » es venguda obligatòria en penentisme) lo mendre « escàndol », ò tament mens que de peus de moscas que i a pas de qué flagelar lo cat (perdon, que non i a de qué...), d'autant mai que s'engana mai d'un còp. Mai tot es bòn per marcar lo poder sus la lenga, batalhar per batalhar, portar l'estocada davant darrier a 360°, en invectivant lo demai deis actors, que l'un va pas sens l'autre. Romanilha e afidats si adonèron ja, tant i a que faguèron plegar Mistral que passèt donc a la grafia romanilhena. Foguèron remplaçats au fiu deis ans per d'autrei, fins a uei encara, que raça guerrejaira a totjorn racejat en matèria de lenga e de grafia, quin que siegue lo bòrd. Ara es *Gai Saber* tota a la devocion de Joan Penent que ne pòrta lo triste estandard dins cada numèro. Per parafrasar un provèrbi tot en esperit trobadoresc occitan, *l'ombra d'un òme vau cent femnas*, constatam que, a seis uelhs, l'ombra de sa persona vau per lo mens cent linguistas e lexicografes acampats, que cita abondosament coma ciblas de desquilhar. Mai, en bòn vicaire devociós dau culte alibertin, es pas lo mens dau monde (perdon, non es...) « escandalizat » per lei uech cents fautas dau diccionari d'Alibèrt : uech cents, es pamens considerable que, per bravament mens qu'aquò encò d'autrei, s'estrangola fins a l'apoplexia. Mai non, preferís netament s'enfuronar per una pecadilha (ò una pura invencion de sa part) que relèva ò se crei de relevar encò de sénher X ò dòna Y (sola lexicografa femna, ai sovent leis onors de sa cronica), que de tocar a un peu de son dieu « *que son det nos mòstra leis estèlas* » (sic !? es lo cas d'o dire), ren qu'aquò (manca l'odor de l'encens per perfumar lo papier onte l'escriu) ; leis imbecils (entre autrei ieu que gausèri relevar lei fautas en question...) agachant bestiament lo det, aquò va solet, mentre qu'eu es un astronòm de tria doblat d'un astrològ que sap legir dins leis estelas. Confèssi

umilament qu'o sabi pas faire (perdon, que non o sabi...) e demòri a ma plaça d'imbecilla pès sus tèrra que s'acontenta bestiament de relevar lei milierats de paraulas qu'escapèron a un trabalh de lexicografia, falta de volontat. Escupir sus Mistral, encensar e reencensar a non plus Alibèrt que lo copièt integralament, ... mai trabalhar a comolar lei vueges, i pensetz pas !

Es un exemple de mai de l'immatunitat occitanista, navigant vanament entre adoracions irracionales sens la mendra distància critica (coma se fa au còntre dins tota lenga que lei lexicològs analisan sa produccion de dictionaris per posquer avançar) e dictats sectaris, doblada per lo cas present d'un culte de la personalitat d'una granolha se volent buòu en subre lo demai de la vermatalha. Gausa escriure que « *L'Acadèmia a tot reglat* » (pas tròp gonfladas lei cavilhas ?) e, mai indigne/infame que tot, « *Aquel paure Mistral qu'aviá una lamentable vision panoccitana e qu'ignorava lo provençal...* » (p 138). Alibèrt ja escupissiá sus Mistral « *qu'èra pas linguista* » (paraula desonoranta, represa per R. Lafont, gelós au plus mai dau prèmi Nobèl de Mistral) mentre qu'èra en trin de lo recopiar de cap en cima e d'escondons, mai que jamai l'escriguèt : tot au còntre, parlava a Josèp Carbonell de son trabalh coma d'« *una granda òbra* » (!), li fasant creire qu'èra sa creacion autonòma sortida de son esperit grand. Lei paraulas penentistas sus Mistral son pas « *de paraulas que tuan* », non : donan vertadierament la nausèa e la vergonha... Li podriam tornar son analisi a sa persona, sens forçar : pas qu'en cambiant dos mots, *Mistral* e *provençal*. Alibèrt e sei pichons vicaris donan, encara e totjorn, la mesura de l'etèrna cròia lengadociana en matèria de lexicografia occitana : *lux fiat* solament ambe l'Alibèrt, avans eu degun, e subretot pas Mistral, « *paure e lamentable e ignorant Mistral* ». Solet Jacme Boisgontier gausèt l'escriure a prepaus d'una inexactitud relevada dins lo dictionari : « *C'est une de ces inexactitudes et de ces fautes grossières dont fourmille son dictionnaire, trop souvent cité par les bibliographies comme un ouvrage de référence faisant autorité. Mais ce dictionnaire occitan-français ne semble être, en partie sinon en tout, que la transcription en orthographe classique, des matériaux languedociens puisés dans le Trésor du Félibrige* ». Efectivament, transcripcion « en tot » e pas « qu'en partida », a una ponhadeta d'intradas prèp. Apoplexia e mitralhatge en vista dins lo numèro seguent dau *Gai Saber* qu'autrejarà dètz paginas de mai a l'enfuronat per i vujar sa gorma ? E Joan Penent gausa en mai ironizar sus lei dictionaris recents, pas fisables a seis uelhs bòrd « *que s'inspiran de Mistral (prèner lo mond per de pècs)* ». Quin fetge ! E l'Alibèrt que n'es la còpia integrala, mai redusida au lengadocian ? Pas un mot ben segur, pas que de còps d'encensier en bòn comportament « scientific » d'una autoritat superiora... E sa pretencion de donar de leiçons en afortissent que « *Vayssier es pas pron consultat* » ? Sortiguèri 325 intradas de Vayssier absentas dei dictionaris posteriors ! L'impostura sus tota la linha.

Es mai que triste que la revista s'apercebe pas (perdon, non s'apercebe) que de pròsas d'aquesta aiga la descredibilizen d'a fons, essent sa profusion e l'etèrna guèrra rabiosa qu'i mena son autor, que seis articles son tot levat d'analisi suaudas

sus lei problèmas de codificacion, leis esitacions possiblas, etc. Gausar publicar aquela senténcia sus Mistral mòstra lo pauc de respectabilitat e de seriós que podèm acordar au personatge, caucionat donc per lo director de la revista. Pasmens l'enfuronat professionau a tot léser per s'estaloïrar sus lo site de *L'Acadèmia Occitana* tant coma vòu ; mai l'infligir encara ai lectors, en s'autreçant (per proteccion intèrna ben segur) tant e mai de paginas a sa sola glòria supausada, dins una revista subvencionada per d'argent public (detalh important !), passa l'òsca e la tòca de çò que deuriá èsser la d'una revista literària consacrant eventualament tanben de plaça a la linguistica, es pas la question. Sens comptar que leis autors publicats son drasticament « redreïçats ortograficament » segon lo catequisme penentista (e non pas solament corregits de sei fautas) que tolèra pas (perdon, que non tolèra...) lo mendre mancamet au dich catequisme. Li foguèt demandat son autorizacion ais autors ? Vertat qu'es pas lo solet (perdon, que non es pas lo solet...) redreïceire de tòrts ortografics de foncionar ansin : en matèria de correccions, dins lo mitan felibre coma occitanista, leis òmes foguèron e son totjorn radicaus a l'extrèm, en impausant sei causidas, e mai lexicalas, sens o dire ais autors. Ansin, leis autors lengadocians ne'n patiguèron quora foguèron redreïçats per Mistral dins lo *Tresor dóu Felibrige* quora lei citèt : per exemple, finalas en *-a* d'Alexandre Langlade (que pronunciadas ansin dins son parlar) travestidas en *-o* (veire l'introduccion a mon diccionari ortografic donant d'autreis exemples). N'ai pron patit (e tant d'amics tanben) dins *Aquò d'Aquí* ò *Lo Jornalet* per saupre çò qu'es de se retrobar ambe son tèxte totalament mascarar dei tissas lexicalas (asenadas compresas) dau corrector, se prenent encara un còp per una agla. Ieu trabalhè a l'exact opausat d'aquesta mentalitat : levat fautas vertadieras d'accents, de conjugasons, d'accòrds, per lo demai propausi e l'autor dispausa, mendra dei causas de la part d'un corrector, s'es non rosegat per la cròia de voler far plegar lei tèxtes de l'autre segon son pichon catequisme individuau. N'es parier per lei traductors...

Respondre ai fichoiradas en demandant un drech de responsa ? Faudriá de paginas e de paginas per analizar ponch per ponch, e donc engavachar la revista encara mai : inutila pèrda de temps per un trabalh van per una resulta tant vana. La consequéncia es qu'arrèsti mon abonament e en guisa de salutacions consternidas, m'acontenti d'una balada risoliera... Que fau pasmens que causas siegon dichas...

Balada de sénher Resic

Sus l'èr de « Malbrough s'en va en guerre »

Resic se'n va en guèrra
Reresic reresic reresiga
Resic se'n va en guèrra
Non sap quand calarà (bis)

Non calarà per Pascas
Reresic reresic reresiga
Non calarà per Pascas
Ni per la Trinitat (bis)

Que l'ernha empavesada
Reresic reresic reresiga
Que l'ernha empavesada
Es son solet prètzfach (bis)

Leis autrei son d'andolhas
Reresic reresic reresiga
Leis autrei son d'andolhas
Que fau escumenjar (bis)

Lo monde entier s'engana
Reresic reresic reresiga
Lo monde entier s'engana
Solet ten LA Vertat (bis)

Grafinha que grafinha
Reresic reresic reresiga
Grafinha que grafinha
Leis onglas i laissarà.

Rosiga que rosiga
Reresic reresic reresiga
Rosiga que rosiga
Lei dents i laissarà.

Fissaire fins a la còrda
Reresic reresic reresiga
Fissaire fins a la còrda
Lo dard i laissarà (bis)

E quau lo dard i laissa
Reresic reresic reresiga
E quau lo dard i laissa
Un jorn ne crebarà (bis)

Es la ben trista istòria
Reresic reresic reresiga
Es la ben trista istòria

D'un sempre enferonat (bis)